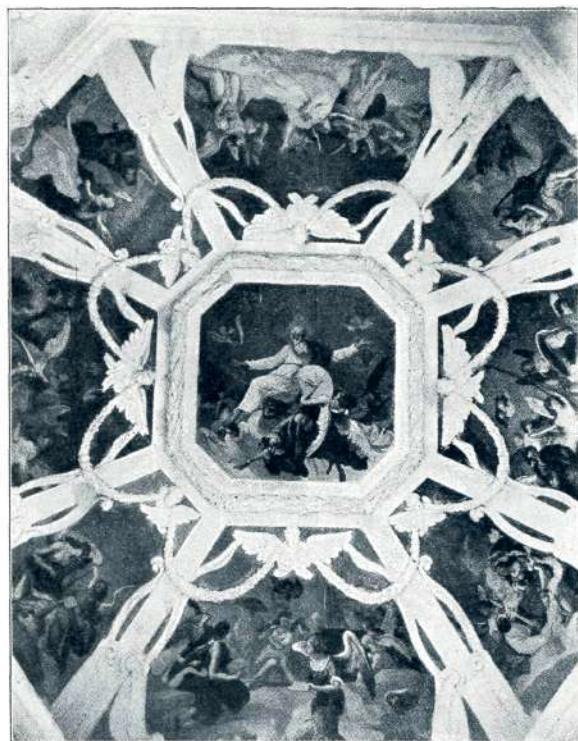

bila beseda človekova iz Boga, bila je beseda hudičeva in je rodila stotero zlo. Tedaj pa se je še enkrat prevzel hudič in je stal kakor prerok in pokazal na Učitelja, rekoč: Glejte, veliki lažnivec, farizej, hudič! — — —

— In kakor prej Učitelj si je še hudič učencev izbral, da bi šli in sejali svojo besedo vseprek. In ko so setve gnale, kje je bil večji in čuječi, da bi bil razložil, kaj je božja beseda in kaj je sejal hudič? Nikodem? Plašni pismar, prvak iz zboru? Nikodema je strah in ve le to, da Učitelj sebe človeku ni zaupal, ker je vedel, kaj je v človeku. Nikodem je človek, ljubi, a čaka strpno: Naj setve dozore. Po sadu bomo spoznali! — — —

— Le če bi človek mero imel, da bi premeril do dna! A je skrivnost in bo ostala: Ali je bilo teže človeka ustvariti ali preroditi ga iz Duha?...

Beseda Nikodemova, ki je bil prvak v zboru in pismar. Kri iz krvi, meso od mesa očeta Adama, ki je prvi grešil. Plašnost mi je bila za delež, kazni za greh Nikodemu, da ni čist ostal...

Štatenberg, grad, kapela, svod s štukaturami (okr. 1730)

Pričakovanje

Tone Seliškar

V svoji notranjosti si ustvarjam mnogokrat nadvse čudovit svet,
ki je zame resnica, tako živo izobličena in živa,
da bi si raztrgal mišice in se zagrizel v svoje lastno živo srce,
gledajoče v temo in svetlobo, v življenje in smrt.

Mnogokrat je slika davnih dni in še pred kratkim sem slišal Kajnov
krik,

ki je vstal in rasel iz žareče-krvavega ognja,
da mi je bila slutnja trdna v vihar, vzpenjajoč se iz zemlje,
iz mrtvakov, ki jih golta zemlja, nasilstvo in pest.

Besneče množice iz vseh delov sveta od pričakovanja stisnjene v zid,
valujoč okoli stolpa belih, mrtvaških kosti,
dvigajoč se skozi vihar in ogenj kakor ptica-fregatka nad zdivjane
vode,

kakor steber entene, rastoče iz krvavečih, človeških src.

Železni molk v množici; nadčloveška tišina blazni in čaka na klic,
ko bo oddan iz nevidne višine koščenega stolpa —
in jaz sam, kos kamna v zidu te valujoče gore
hrepenim in pričakujem alarma umirajočih armad.